

ภาคหนึ่ง

บทนำ*

"อึ้ย เกิร์ลลี่เกิร์ลฉบับล่าสุดวางแผงวันนี้เนี่ย ฉันขอไปซื้อก่อนนะ แกร่ออยู่ตรงนี้แล้วกัน"

ตรงนี้ของเจ้าหล่อนคือโต๊ะอาหารตัวเล็กๆ ภายในโรงอาหารของมหาวิทยาลัยที่ผู้คนแสนเบียดเสียด จิงใจซึ่งกว่าจะหาโต๊ะที่ทั้งว่างและสะอาดได้ก็ร้อนจนหน้ามัน สาวหมวยผู้สวมแว่นสายตากรอบหนา ลีซมพ้ออ่อนหันไปหาเพื่อนรักเจ้าของประโยคเมื่อครู่ด้วยสีหน้าอ่อนใจ

"แกบ้าอ่านนิตยสารอะไรนั่นมาจะครบครึ่งปี ทำอย่างกับไม่รู้่านิตยสารที่เก๋คลังไคล้มันหมดเร็วหรือหมดช้า กินข้าวเสร็จแล้วค่อยไปซื้อยังทันเลย"

"ว่าไม่ได้หรอกยะ ตอนนี้สาวๆ มหาวิทยาลัยเราอ่านกันเยอะแยะ" สาวผมจุกโบกไม้โบกมือก่อนจะยัดเงินใส่มือเธอ "แกซื้อข้าวผัดให้ฉันด้วยนะจิงใจ ฉันจะรีบไปรีบมา"

คนใจร้อนไม่รอให้เธอตอบรับหรือปฏิเสธ ปีปี...สาวน้อยมัดผมจุกผู้เรียนคนละภาควิชากับเธอ แต่สนิทสนมกันมาตั้งแต่ชั้น

* คำทำนายทุกอย่างที่ปรากฏในนิยายเล่มนี้ ส่วนเกิดจากจินตนาการเท่านั้น ผู้เขียนมิได้มีความสามารถด้านโหราศาสตร์แต่อย่างใด

มัธยมปลายวิ่งตัวปลิวตรงไปยังศูนย์หนังสือของมหาวิทยาลัย ก่อน
จะยื่นกระวนกระวายใจอยู่ริมถนนเพราะยังข้ามไปไม่ได้สักที

นับตั้งแต่เพื่อนรักของเธออยากประสบความสำเร็จด้านความรัก
บ้าง เพราะเห็นเพื่อนๆ ในคณะล้วนมีแฟนเพราะอ่านคำทำนายของ
แม่หมอเกอร์ลีสี่เบือเร่อ เจ้าของคอลัมน์ 'เกอร์ลีสี่เบือเร่อทักหัวใจ' ใน
นิตยสารเกอร์ลีสี่เบือ บีบี...สาวน้อยตาแป๋วผู้เห็นเรื่องเรียนเป็นเรื่องรอง
เรื่องรักเป็นเรื่องใหญ่ จึงกลายเป็นนักอ่านตัวยงประจำคอลัมน์นี้ชนิด
ไม่เคยพลาดทุกครั้งที่นิตยสารวางแผง

"ยัยบ้าเอ๊ย ทำอย่างกับแม่หมอคนนั้นจะทายถูกทุกครั้งอย่างนั้น
แหละ หมอดูคู่กับหมอเดา เคยได้ยินไหมเนี่ย"

จิงโจ้...สาวน้อยตาตี๋ขยับแว่นสายตาระหว่างมองเสื้อนักศึกษา
สีขาวสะอาดของเพื่อนรักผู้กำลังยื่นรอข้ามถนนไปยังศูนย์หนังสือฯ
อีกฝั่ง

เฮ้อ...กลุ้มใจแทน

ก็อก ก็อก ก็อก

ว่าแต่ว่า...ตอบคำถามมาก่อน

"คุณอ่านนิตยสารเกิร์ลลี่เกิร์ล คอลัมน์ 'เกิร์ลลี่เบ้อเร่อทักหัวใจ'
หรือเปล่าเอ่ย"

บทที่ 1

Monday สาววันจันทร์หัวใจเวอร์จิ้น
(จิงโจ้)

ไม่ยากเชื่อก็ต้องเชื่อ นิตยสารอะไรนั่นทำนายแม่นขนาดนี้เชียว
จิงโจ้... หมวยน้อยแห่งเยาวราชยื่นมองเพื่อนรักผู้ชอบมัดผมจุก
นามว่าบีบี ยืนสมุดเลคเชอร์ในมือให้นายตำรวจนอกเครื่องแบบหน้า
ตุ้มขี้ผึ้งคร่อมรถมอเตอร์ไซค์คันใหญ่รออยู่ใต้ร่มไม้หน้าอาคารเรียน
ก่อนที่แม่สาวผมจุกน้อยนี่ตากลมแจ้วจะหันมาโบกมือลาเธอพร้อม
รอยยิ้มกว้าง

"กลับก่อนนะจิงโจ้"

"ยะ ซ้อนดีๆ ละบีบี" จิงโจ้หรือจันทร์จาร์ตะโกนตอบกลับ เก็บ
ความเหนื่อยใจที่ต้องทนเห็นความหวานราวกับมีลูกโป่งรูปหัวใจลอย
ฟุ้งอยู่รอบกายคนทั้งคู่ไว้ในใจ

นับตั้งแต่บีบี เพื่อนรักของเธอประกาศเป็นคนรักกับร้อยตำรวจเอก
จูล่งเมื่อตอนใกล้เปิดเทอม (จากอิทธิพลของซาลาเปาสีรักตามคำ
ทำนายของแม่หม่อเกิร์ลลึกลับเร็ว) เจ้าหล่อนก็เฝ้าแต่พูดถึงคนรักแทบ
จะตลอดเวลาหลังอาหาร ถ้านับเป็นจำนวนวันที่ต้องนั่งฟังเพื่อนรักบรรยาย
ความชื่นชมนายตำรวจหนุ่มแล้ว ... ร้อยยี่สิบกว่าวันได้ละมั้ง ตั้งแต่

ตอนใกล้เปิดเทอม จนตอนนี้เกือบจะปิดเทอมอีกรอบหนึ่ง บีบียังคงชื่นชมที่ผู้กองจุ๋มไม่มีหยุด ยิ่งนานวันอาการหลงใหลคนรักของเพื่อนซี้ดูเหมือนจะยิ่งปะทุมากขึ้น ถ้าให้ยกตัวอย่างความชื่นชมของเจ้าหล่อนที่มีต่อผู้กองจุ๋มก็มีนับสิบๆ ระดับ อาทิเช่น...

ในระดับอาการพรั่เพื่อขั้นที่หนึ่ง : หลังจากเจ้าหล่อนคบหากับผู้กองจุ๋มได้สิบห้าวัน

‘ผู้จุ๋มไม่ยอมโกนหนวดอีกแล้ว เค็มเข้มเนอะ ว่าใหม่’ (ก็จริงผู้ชายไว้หนวดดูเข้มจริงๆ นั่นแหละ)

ในระดับอาการพรั่เพื่อมากขึ้นขั้นที่สอง : หลังจากที่เจ้าหล่อนคบกับผู้กองจุ๋มได้สี่อาทิตย์

‘ผู้จุ๋มน่ารักมากๆ เลยนะ ยิ่งผู้ร้ายตายไปตั้งสองคน’ (อืม ก็จริงเป็นตำรวจต้องพิทักษ์สันติราษฎร์ วิสามัญฯ โจรร้ายอาจถือว่าน่ารักได้ละมัง)

ในระดับอาการพรั่เพื่อเข้าขั้นที่สาม : หลังจากที่เจ้าหล่อนคบกับผู้กองจุ๋มได้หกอาทิตย์

‘ผู้จุ๋มไปจับยาบ้ามาด้วยละ เช็ทซี่เนอะแก’ (จับยาบ้ากับคำว่าเช็ทซี่ เอ้า บางทีพี่เค้าอาจจะจับไปจับมาแล้วเสื้อผ้าหลุดลุ่ยก็ได้)

แต่... ในระดับอาการพรั่เพื่อขั้นที่สี่นี่สิที่เธออยากจับแม่ตัวดีไปเช็ทประสาที่โรงพยาบาลจิตเวชสักที

‘จิงโจ้ ผู้จุ๋มตดเป็นจิงหะดนตรีได้ด้วย อัจฉริยะจิงเลย’ (อะไรกัน ความอุบาทว์กลายเป็นเรื่องอัจฉริยะไปเสียแล้ว!)

"ไม่ไหว รับไม่ได้จริงๆ" สาวหน้าหมวยผู้สวมแว่นตาหนาเตอะตั้งแต่เรียนชั้นประถมส่ายหน้าอย่างทำใจไม่ได้

ถ้ามีความรักแล้วต้องกลายเป็นแบบนี้ เธอยอมตายเสียดีกว่า ลูกสาวคนเล็กแห่งร้าน ‘ต้าฟงเปา’ ร้านติ่มซำอันดับหนึ่งในเยาวราชเดินออกจากใต้อาคารเรียน ก่อนจะข้ามถนนตรงไปยังประตู

มหาวิทยาลัย ที่ไว้เพียงใบไม้แห้งซึ่งปลิดร่วงลงมาเมื่อต้องลม และ
ใครบางคนที่ยืนมองอยู่ไกลๆ

ไกล...จนเธอไม่เคยมองเห็น

"ฮะเก๋าสีเซ่ง ซาลาเปาหมูแดงสองเซ่ง แล้วก็ขนมจีบปู้อีกหนึ่ง
เซ่งจ๊ะ" เสียงหวานใสเอื่อยแจ้วพร้อมกับยื่นใบรายการสั่งอาหาร
ให้พนักงานภายในครัวซึ่งวิ่ง่วนวายหยิบออเดอร์ทั้งหมดใส่ถาดให้
จึงจิ้นับจำนวนเซ่งทั้งหมดให้ครบตามที่สั่งอีกรอบแล้วจึงนำไปเสิร์ฟ
ให้ลูกค้าอย่างรวดเร็ว

"หลบหน่อยค่า"

อันที่จริงการที่ปีปีมีความรักก็มีส่วนดีสำหรับเธอเหมือนกัน จึงได้
ยังจำได้ถึงตอนที่ปีปีเอาซาลาเปาทั้งห้าลูกซึ่งเธอสอนเจ้าหล่อนทำไป
ให้พี่ผู้กองจูล่งถึงกองบัญชาการปราบปรามยาเสพติด จากตอนนั้น
จนถึงตอนนี้เธอยังอดภูมิใจนิดๆ ไม่ได้ เพราะใครหนอจะคิดว่า
ซาลาเปาสามารถใช้สารภาพรักได้เหมือนกัน

จึงใจี้มกริมก่อนจะวางเซ่งซาลาเปา ฮะเก๋ และขนมจีบปูลง
บนโต๊ะของลูกค้า พร้อมกับความคิดที่ว่า...ถ้าอากงซึ่งเริ่มต้นร้านนี้จาก
การขายเพียงแค่อาลาเปาริมถนนในเยาวราชได้มีโอกาสเห็นร้านของ
อาเตี้ยในเวลานี้จะรู้สึกอย่างไร จากซาลาเปาในลังถึงเพียงใบเดียวได้
กลายเป็นร้านค้าใหญ่โตถึงเพียงนี้!

"น้องครับ"

เสียงลูกค้าคนหนึ่งของร้านเธอดังขึ้น จึงใจี้ซึ่งกำลังคิดอยู่เพลินๆ
หันไปหา ก่อนจะขานรับเมื่อรู้ว่าเธออยู่ใกล้โต๊ะของเขามากที่สุด

"ค่า รับอะไรดีคะ"

และหลังจากนั้นไม่นาน ผู้คนก็เดินเข้าเดินออกร้านของอาเตี้ย...
มากขึ้น มากขึ้น และมากขึ้นทุกที่ ร้านต้าฟงเปา... ร้านติ่มซำจงเจริญ!

ทุกๆ หกโมงเย็นและหลับไปอีกเกือบห้าชั่วโมงหลังจากนี้เป็นเวลาที่ร้านตัดผมของอาเตี้ยเธอขายดีที่สุด ยิ่งอาเตี้ยของเธอเปิดบริการส่งตัดผมถึงบ้านในรัศมีห้ากิโลเมตรด้วยแล้ว ลูกค้าก็ยิ่งมากขึ้นเป็นทวีคูณ อย่างว่าละนะ ธุรกิจย่อมต้องมีการแข่งขันและขยายตลาดอยู่แล้ว โดยเฉพาะ...ซาลาเปาของอาเตี้ยที่จะต้องเป็นหนึ่งในยุทธภพซาลาเปาของเยาวราชแห่งนี้เพียงผู้เดียวตลอดกาล

"จิงโจ้ เอาซาลาเปาใส่หมู ฟู แล้วก็กึ่งอย่างละสามเซ่งไปส่งที่นั่นหน่อย" เสียงเฮียโคออล่า พี่ชายเพียงคนเดียวดังมาจากโต๊ะบัญชีพร้อมกับยื่นที่อยู่ของลูกค้ามาให้

"ได้สิ" มีวางอันดับหนึ่งในการปั่นจักรยานวิ่งไปหา ก่อนจะก้มลงอ่านที่อยู่ และ...กลืนน้ำลายดังเอี๊ยก

"ตึกนี้อยู่ตั้งไกล น่องหนูมิแตกหรือไง"

อารมณ์ดีของเธोजางหายแทบหมดสิ้นเมื่อนึกถึงระยะทางที่นำหวาดหวั่นเหลือเกิน

"ซีไปซีกลับตั้งเกือบหกกิโล รถมอเตอร์ไซค์ส่งตัดผมสองคันยังไม่ถึงเธอ"

"คันหนึ่งยัง ส่วนอีกคันก็รู้ไม่ใช่หรือว่าเบรกมันเสีย อาเตี้ยกำลังเอาไปซ่อมอยู่" เฮียโคออล่าหัวหน้า ก่อนจะรีบยิ้มเอาใจ "เอาน่า ซีจักรยานไปก็ถือเสียว่าลดไขมันต้นขา คุ่มนะ ไม่ต้องเสียเงินค่าฟิตเนส"

"เฮียโค เฮียซีไปเองสิ นะ หน้า หนูเฝ้าโต๊ะบัญชีคิดเงินลูกค้าเอง" โคออล่าจิ้มนิ้วบนหน้าผากน้องสาวแรงๆ

"คิดจะปั่นเกลียวเรียกเฮียโคอะไระ เฮียไม่ใช่วะนะยัยเสบ ไม่ต้องมาอ่อนต่อรองเลย เวิร์ใครก็เวิร์กมัน ไปได้แล้ว เตียวลูกค้าคอย"

"เฮียโคออล่า อย่าใจร้ายกับน้องกับนุ่นเลยนะ"

"เสียใจ" โคออล่า ลูกชายเพียงคนเดียว แถมยังเป็นว่าที่ผู้สืบทอดกิจการของอาเตี้ยเมินหนี "เวลาเฮียแอบแถมขนมจیبให้ลูกค้าสวยๆ"